

Коли почалась Помаранчева революція я ще був студентом. Звичайно, я тоді не міг усвідомлювати історичності того моменту не лише в українській історії, але й в історії світу. Тоді я, як і багато інших, не розумів, а значна части не розуміє й досі: люди вийшли щоб сказати правду...

До і після Помаранчевого було багато інших майданів і, очевидно, що ще будуть. Це і «Революція на граніті» і «Україна без Кучми», Податковий, Афганський, Чорнобильський та інші менш відомі майдани.

Люди виходять, виходили і будуть виходити на головні площі міст...

Я особисто не вірю проплаченим «опозиційним» майданам. Але переконаний, що в них теж є певний сенс. Не лише з фінансової точки зору, але й тому, що спільне перебування на певній площі для проплачених людей є місцем спілкування між собою. Спілкування проплачених і непроплачених. Можливість дискусії. А ,отже, розуміння інших думок.

Я на сьогодні не певен чи опозиція в країні взагалі існує, але впевнений, що існує народ – єдиний, гордий, непокірний.(Останнє слово, мабуть, найважче зрозуміти нечесним у політиці, СБУ, міліції, судах).

І нас більшість.

Люди організовуються самі – ми бачимо багато акцій незгоди, мирних мітингів, флешмобів і це не лише показник того, що теперішня владна верхівка, м'яко кажучи, недосконала, але й того, що народ це бачить, оцінює, приймає міри.

Народ активний.

Майдани і площі – це ті страхи, які не дають заснути нечесному політику, міліціанту, судді.

На майдани просто так не виходять – людей має дістати: мені остогидло!

Якщо сила людей може зруйнувати паркан навколо ВР, то що залишається? Заборонити цим людям збиратися. Паркан – то огорожа, яка захищає, бо всередині страх...

Чому б не поспівчувати людям яким страшно?

Вчора перенесли розгляд закону № 2450. Прийняття якого фактично перекреслює перемогу Помаранчевої революції – одного з найяскравіших здобутків українського народу, зокрема на світовій арені.

Люди розчаровані в Помаранчевому майдані» – це міф, вдало придумана політтехнологія. Бо майдан – це люди. Хіба можна розчаруватися у тисячах людей, які вийшли на головні площі своїх міст й сіл, і сказали: ми хочемо правди і справедливості?

Коли Президентом став Віктор Янукович, всі завмерли в очікуванні: а що ж буде..? Тепер очікування немає – є факти. Кожен бачить і робить висновки. Українці дуже мудрий народ, однак мають одну недосконалість – забагато мовчать.

Припускаю, що основна «зброя» нечесної влади – насильство і залякування.

Відповідно, антизброя до цього – мир і сміливість. Певно, дивно звучить, але так воно і є.

Не говоритиму про наслідки майданів сусідніх країн, але лиш підкреслю: такий волелюбності, сміливості і винахідності, як у нашій позаздрить кожна з них.

Мене просто вразило, як люди оперативно замітингували на підтримку Оксани Макар – тисячний майдан у Миколаєві та інших містах України.

Ми єдині і об'єднуємося, щоб допомагати один одному, щоб захищати справедливість.

Мене здивувало, що підбиваючи підсумки 2011 року «5 канал» окрім інших підсумків показав моніторинг революцій в світі за минулий рік. «Для чого це?», – подумалось мені. Тепер я розумію.

А ще в мене виникає ряд питань: скільки людей приходить на Новий рік на київський Майдан Незалежності? А скільки б прийшло на безкоштовний концерт «Океан Ельзи»?

Дивно, якщо дівчину ґвалтують хлопці – Миколаїв виходить на площі, коли влада ґвалтує народ всі сидять дома.

Коли вже нарешті дістане?

Василь Возняк, [Сіль](#)